

Witold Gumiński, Jan Fiedorczuk

Dudka, gm. Wydmyny, woj. suwalskie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 21, 24

1987

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ment łyki glinianej, 48 przedmiotów kamiennych /siekiery, toporki, rozcieracze, tłuczki, fragmenty kamieni szlifierskich oraz żarnowych/, 3317 ułamków kostnych oraz stosunkowo nieliczny materiał krzemiany. Z wstępnej analizy tych materiałów wynika, że kilka obiektów należy wiązać z grupą południową kultury pucharów lejkowatych. Stratygrafia przecinających się jam wskazuje, że jest to najstarsza faza osadnictwa na tym stanowisku. Natomiast pozostałe obiekty są śladami po osadnictwie grupy wschodniej kultury pucharów lejkowatych, przypadającym na fazę lubońską.

Materiały zabytkowe znajdują się w Muzeum w Głogowie, Ośrodku Archeologiczno-Konserwatorskim.

DUDKA, gm. Wydminy
woj. suwałskie
Stanowisko 1

Polska Akademia Nauk
Instytut Historii Kultury Materialnej
Zakład Epoki Kamienia
w Warszawie

Badania prowadził dr Witold Gumieński przy współudziale mgr. Jana Fiedorczuka. Finansował WKE w Suwałkach. Trzeci sezon badań. Osadnictwo z różnych okresów neolitu - głównie typ Zedmar, także ślady osadnictwa mezolitycznego.

Badania prowadzono w dwóch wykopach o łącznej powierzchni 48 m². Jeden /20 m²/ założono u podstawy brzegu wyspy w celu dalszego rozpoznania układu stratygraficznego, drugi /28 m²/ powiększył dotychczasowy wykop na wyspie przy górnym załamie brzegu, w miejscu najintensywniejszego występowania wszelkich zabytków.

Układ stratygraficzny i uzyskane daty C¹⁴ wskazują, że wyspa była wielokrotnie penetrowana w epoce kamienia. Najstarsze ślady sięgają przynajmniej początku mezolitu /fragment narzędzia rógowego z torfu z patykami i szyszkami sznnowymi datowany C¹⁴ na okres preborealny: 7 660 ± 70 BC, Gd-3310/, a najmłodsze pochodzą ze schyłku neolitu /ceramika z ornamentem sznura/. Stwierdzono następstwo stratygraficzne dla dwóch różnych technologicznie rodzajów ceramiki paraneolitycznej. Na początek okresu subborealnego przypada ceramika z domieszką mieszaną kamiennie-roślinną /spąg torfu czarnobrunatnego gruzełkowatego: 2 920 ± 110 BC, Gd-2593/. Ceramika bez widocznej domieszki jest od niej starsza, gdyż wystąpiła w zalegającym niżej torfie brunatnym słabo rozłożonym z gałęziami drzew liściastych, pochodzącym zapewne z okresu atlantyckiego. Obecność starszych nielicznych materiałów mezolitycznych /m.in. prosty tyłczak, skrobacz pyskowany i łukowy/ stwierdzono również na górnym załamie brzegu wyspy w smugach piasku ze żwirami i brunatnym torfem. Są one przykryte piaskiem i resztkami próchnicy i dopiero nad nim występuje torf czarny silnie spiaszczony, skupiający większość materiałów zabytkowych, w tym też typu Zedmar.

Ogółem w tym sezonie uzyskano: 19 140 zwierzających szczątków kostnych, 1 230 fragmentów ceramiki w tym 55 wydzielonych /nowością jest obecność ceramiki kultury amfor kulistych/, 964 zabytki krzemienne w tym 97 narzędzi i 3 rdzenie, 19 wyrobów kościanych /m.in. wisłorek z zębem ornamentowanym wzdłuż korzenia rzędem nacięć na wzór "X", 2 fragmenty toporów typu wągowego - "T"-kształtne/ oraz kilkanaście zabytków w innych surowców /"koraliki" ze skamielin, 2 brytki bursztynu/. Pobrano próbki do badań palinologicznych i na makroszczątki /doc. K. Wasylkowa, mgr D. Nalepka/.

Badania będą kontynuowane.

GARBÓW, gm. Dwikozy
woj. tarnobrzeskie
Stanowisko 3

Biuro Badań i Dokumentacji Zabytków
w Tarnobrzegu

Badania prowadził mgr Marek Florek. Finansował BBiDZ w Tarnobrzegu. Badania ratownicze. Grób zbiorowy ludności kultury słockiej.

Badania ratownicze objęły odkryty przypadkowo i znacznie zniszczony grób zbiorowy ludności kultury słockiej. Znajdował się on na stoku wysoczyzny, między prowadzącą niewielkim wąwozem drogą a podwórką gospodarstwa Garbów nr 97.